

Tek Noktalı Yazı

– Ümit Seyhan · 20 Ocak 2012

Fersiz gözlerime düşerse gün ışıltısı,
Dem vuran hicran bir makamda
Soluklanır bir an gönül sızıltısı...

Kulaklarımda kurşun sesinin uğultusu
Üstüne sinmiş olay mahallinden kaçarken ki kokusu
Sızıyor yarıklardan kıvrılarak,
Vurulunca mekruh aşkların en asi savaçsısı...

Hey!
Bir kıvılcımla yüzlerindeki nuru aldığım yıldızlar,
Şu yağmurun hücreindeki damlalar,
Kaç tanenize olur mezar?
Avucumda,
Sıkıyorum, sıkabildiğim kadar!
Aynı yenilgiyi öpüyorum alnının ortasından,
Kazandığım zamanlar...

Şaşkınlığım fütursuz,
Köprüleri yıkılırken koca şehrin.
Denize doğru, artıyor ivmesi atıkların,
Kopmuş el, bacak, parçalanmış yürek yığıntısı.
Çıplaklığı korkunç, çapı ürkütücü,
Utanıyor benden
Kaçırılmazken bakışlarımı...
Mıhladım olduğum yere sanki,
Utanmayın ne olur,
Yeşilde ölümsüzlük yazan çam ağaçları...

Sen; hiçlikteki tek noktalı yazı,
Yumruğumun gölgesi, yumruğumun hükmü kadar
Tutup, tutulacağım sancı.
Ez güç yetirdiğin en büyük taşla,
Şartım; dik düşmeli başım toprağa.

Yaşayamadığım vakitten bir ip ucu,
Bir iz kalmalı ki
Yutkundukça takılsın boğazına
Ve bir al mendil sallansın
Kaba çirkin, yakışmayan parmaklarının arasında...

Ü.Seyhan